

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quae causa Eunomianos & Arrianos diremerit. Capvt XXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

vti sacrosancta ecclesia ad ordinem sibi cōuenientē redacta, secum ipsa cōsentiat, vinculo charitatis ab omnibus omnium gentium episcopis, eadem dicendo, eadēq; mente & sententia in vnum cohærescendo, firmè conseruato. Quare ista ad tuam reuerentiam scripsimus, vt intelligas decreta concilij: quæ te obseruantem optamus, per gratiam Christi tuas ecclesias tranquille legitimeq; moderari.

*Quæ causa Eunomianos & Arrianos
diremerit.*

CAPVT XXIX.

EVnomius verò tametsi in suis libris istum Aetium extollit, hominem dei vocat, & multis varijsque laudibus exornat, tamen in eo concilio eorum sententijs qui eum abdicabant, assensit, & ab eisdem Episcopus ordinatus est. Eudoxius autem, Acacius, & eorum socij, decretis Nicææ Thraciæ editis, quorum supra mentionem fecimus, assensu, ecclesijs Basilij & Eleusij regēdis alios delegerunt. De quibus singillatim differere superuacaneum arbitror. Itaq; res duntaxat ab Eunomio gestas explanabo. Vbi Eunomius Eleusio adhuc viuente, ecclesiæ Cyzicensis moderationē nactus est, Eudoxius, sana & syncera fide plebis perspecta, intellectoq; Imperatoris odio contra eos, qui dicebant vnigenitum dei filium conditum esse, admonuit Eunomium, vt suam occultaret opinionem, eamq; minimè aperiret illis, qui causam ad eum accusandum sedulo aucupabatur. Nam tempus, inquit, oportunū nacti, prædicabimus ea, quæ nūc silentio tegimus, eorumque ignaros docebimus, & contradicentes aut oratione persuadendo, aut cogendo vi, aut supplicijs afficiendo, in nostram sententiam pertrahemus. Cui admonitioni morè gerens Eunomius, suam ex occulto promit impietatem. At verò qui sacris literis educati institutiq; erant, cum animaduertent latentem istorum fraudem, iniquo animo tulerunt illi quidem, sed tamen palam illis contradice, temeritatis potius, quàm prudentiæ existimarunt. Itaque persona hæreticæ prauitatis induta, domum ad eos veniunt, orantque vt verè suam doctrinam ipsis exponere velint, & non permittant eos varijs doctrinis huc illucq; ferri. Tum demum Eunomius fidenti animo, aperuit suam quam celauerat opinionem.

Addunt

Addunt porro illi iniquè, imò verò impiè ab eo factum fore, si nò omnes eius moderationi commissi, veritatis fieret participes. Iste hisce ratiõibus & aliis eiusmodi adductus, in publicis ecclesiæ conuëtibus deinceps suam blasphemiam patefecit. Illi igitur studio ardèti incitati, Constantinopolim properè cõtendunt. Ac primum nomen Eunomii deferunt apud Eudoxium. A quo reiecti, veniunt ad imperatorè, apud eum de perniciosa Eunomii doctrina cõquesturi: eius dicta Arii blasphemiam impietate longe superare prædicant. Vnde imperator ira accensus, mādatur dat Eudoxio, vt curet Eunomium adducendum: & si criminis conuictus foret, Sacerdotii dignitate priuet. At cum sæpenumero accusatores Eudoxium ad id impellerent, ipseque tergiuersa retur, accedunt denuo ad imperatorem, queruntur, clamant nihil factum ab Eudoxio, quod erat imperatum, sed permisum ab eo, vt illustris ciuitas impiis Eunomii blasphemias exposita labefactetur. Tandem Constantius minatur se Eudoxium in exilium eiecurũ, nisi accersat ad se Eunomiũ, & de criminibus ei intentatis cõuictũ, supplicio coereret. His minis perterritus Eudoxius, significat per literas Eunomio, vt fugiat Cyzico, eiq; crimini dat, quod suæ admonitioni & consilio non paruisset. Eunomius igitur metu percussus, se inde subduxit ille quidè, sed hãc ignominia notã non tacitus ferens, proditiõnis accusat Eudoxium, & tũ sibi tum Aetio factam ab eo iniuriã dicit. De cætero igitur conuentum separatim sibi constituit. Nam quicumq; confesii erant eorum in doctrina consensionis, ab Eudoxio, vt proditiõnis conuicto deficiunt: seq; coniungunt cum Eunomio, nomèq; ab eo sumptũ ad hodiernum diem retinet. Inde Eunomius sectæ cuiusdam princeps factus, Arii blasphemiam accessione quadam impietatis adauxit, Quod autem ambitioni inseruiens, separatim conuentum cõstituit, rerum euentus loquitur. Etenim cum Aetius abdicatus, ecclesia pelleretur, non vnã cum eo abiit, licet magistrum eum & hominem dei nuncupet, sed mansit firmè Eudoxio coniunctus. Vbi autem impietatis pœnas luisset, non concilii acquieuit sententiæ, sed iam episcopali dignitate spoliatus, episcopos & presbyteros ordinauit. Atque hæc gesta sunt Constantinopoli.